

LBRIS

We know
books

R.L. STINE

Seria

GOOSEBUMPS®

Cățile care îți dau fiori

TITLURI APĂRUTE

Sânge de monstru

O aventură păroasă

Fantoma lătrătoare

Vârcolacul din mlaștina Fever

Atacul mutanților

Coșmarul din tabăra Regelui Marmeladă

Necazuri mari

Blestemul mumiei

Bun venit în casa morților!

Bun venit în tabăra de coșmar!

Fantoma de la teatru

Fantoma din vecini

Fetița care a strigat: Monstrul!

Plaja bântuită

Răzbunarea piticilor de grădină

Să devenim invizibili!

Zâmbește și mori!

Nu mă puteți speria!

Teribilul om de zăpadă din Pasadena

Noaptea păpușii

Nu coborâți în pivniță!

O zi în ținutul ororilor

R.L. STINE

Goosebumps

Cățile care îți dau fiori

SÂNGE DE MONSTRU

Traducere din limba engleză

MIHAELA PAPA

editura rao

LIBRIS | We know
STINE, R. L. books

Sânge de monstru / R. L. Stine ; trad.: Mihaela Papa.
- București : Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-776-052-1

I. Papa, Mihaela (trad.)

821.111(73)-312.4=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

R.L. STINE
Monster Blood

Copyright © 1992, Scholastic Inc.
Seria GOOSEBUMPS este creată de Parachute Press, Inc.
Publicată prin înțelegere cu Scholastic Inc., Broadway, New York N.Y.10012, USA
Toate drepturile rezervate

GOOSEBUMPS - CĂRȚILE CARE ÎȚI DAU FIORI
și logo-ul sunt mărci înregistrate de Scholastic, Inc.

Traducere din limba engleză
MIHAELA PAPA

© Editura RAO, 2015
pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-776-052-1

1

- Nu vreau să rămân aici! Te rog, nu mă lăsa aici!
Evan Ross o trăgea de mână pe mama lui, încercând să o îndepărteze de veranda din fața casei acoperite cu țiglă cenușie. Doamna Ross se întoarse spre el. Se încruntă pentru că își pierduse deja răbdarea.

- Evan, ai doisprezece ani, nu te mai purta ca un bebeluș, îi spuse ea, eliberându-și mâna din mâna lui.

- Nu suport când îmi spui asta! îi răspunse Evan, furios, încrucișându-și brațele pe piept.

Îndulcindu-și expresia feței, mama îi trecu ușor mâna prin părul cârlionțat, de culoarea morcovului.

- Nu suport când faci asta! strigă el, trăgându-se înapoi și aproape împiedicându-se de o piatră de pavaj de pe alee. Nu-mi atinge părul, nu suport asta!

- Bine, am înțeles, nu mă suporti, îi spuse mama lui ridicând din umeri. Apoi a urcat cele două trepte și a bătut la ușă. Tot trebuie să mă aștepți aici până mă întorc.

- De ce nu pot să vin și eu cu tine? întrebă Evan, ținându-și în continuare brațele încrucișate. Dă-mi un singur motiv întemeiat.

LIBRIS We know books

– Ai șireturile dezlegate, răspunse mama lui.
 – Și ce dacă? Așa îmi plac mie șireturile, dezlegate.
 – O să te împiedici, îl avertiză ea.
 – Mamă, zise Evan, dându-și ochii peste cap, exasperat, ai văzut vreodată pe *cineva* împiedicându-se pentru că avea șireturile dezlegate?

– Nu, recunosc mama lui și un zâmbet ușor îi apăru pe chipul frumos.

– Nu vrei decât să schimbi subiectul, îi reproșă Evan, fără să-i zâmbească. Mă lași aici câteva săptămâni, cu baba asta îngrozitoare și...

– Evan, *ajunge!* izbucni mama, aruncându-și pe spate părul blond și drept. Kathryn nu e o bătrână îngrozitoare. E mătușa tatălui tău. E și mătușa ta. Și e...

– E o străină pentru mine! țipă Evan, dându-și seama că nu se mai poate stăpâni, dar nu-i păsa.

Cum putea să-i facă mama una ca asta? Cum putea să-l lase cu o babă pe care n-o văzuse de când avea doi ani? Ce putea să facă el singur aici până când se întorcea ea?

– Evan, am mai discutat despre asta de o mie de ori până acum, îi zise ea, pierzându-și răbdarea, în timp ce bătea la ușa mătușii. E o situație dificilă pentru familia noastră. Mă așteptam să cooperezi un pic.

Următoarele cuvinte i-au fost acoperite de Trigger, cățelul cocker spaniel al lui Evan, care își scosese capul arămiu pe fereastra din spate a mașinii închiriate și începuse să latre.

– Acum și el e obraznic! strigă doamna Ross.

– Pot să-l scot din mașină? o întrebă Evan, nerăbdător.

– Cred c-ar fi bine să-l scoți, îi zise mama lui. Trigger e așa de bătrân, mi-e teamă să nu facă vreun atac de cord acolo. Numai să nu o terorizeze pe Kathryn.

– Vin, Trigger! strigă Evan.

Alergă spre aleea acoperită cu pietriș și deschise portiera mașinii. Cu un scheunat de bucurie, Trigger sări afară și începu să alerge în cercuri largi prin curtea mică, dreptunghiulară a mătușii Kathryn.

– Nu arată ca un câine de doisprezece ani! zise Evan, zâmbind pentru prima dată în ziua aceea.

– Vezi, nu o să fii singur, o să-l ai pe Trigger, spuse doamna Ross, întorcându-se spre ușă. O să mă întorc din Atlanta foarte repede. În cel mult două săptămâni. Sunt sigură că tatăl tău și cu mine o să găsim o casă până atunci. Nici n-o să-ți dai bine seama că am plecat, că o să ne și întoarcem.

– Da, sigur! spuse Evan cu sarcasm.

Soarele a dispărut apoi după un nor mare, care a învăluit în umbră curtea micuță din fața casei. Trigger a obosit repede și a urcat spre Evan pe alee, cu limba atârându-i până aproape de pământ. Evan se aplecă să mângâie câinele pe spate.

Băiatul privea casa cenușie în timp ce mama lui bătea din nou la ușă. Părea atât de întunecată și de neprimitoare! Ferestrele de la etaj erau acoperite cu draperii. Unul dintre storuri se desprinsese și atârna într-o poziție neobișnuită.

– Mamă, de ce bați la ușă? o întrebă copilul, băgându-și mâinile adânc în buzunarele blugilor. N-ai zis că mătușa Kathryn e surdă?

– Oh! Fața mamei lui se îmbujoră. M-ai supărat atâta cu mofturile tale, Evan, încât am uitat complet! Sigur că nu ne poate auzi.

„Cum o să-mi petrec eu două săptămâni cu o baborniță ciudată, care nici măcar nu mă poate auzi?“ se întrebă Evan, posomorât.

Și-a amintit apoi cum ascultase pe furiș o discuție între părinții lui, cu două săptămâni în urmă, când plănuiseră totul. Stăteau fiecare la câte un capăt al mesei din bucătărie, crezând că Evan este afară, în grădină. El însă era în hol, cu spatele lipit de perete și cu urechile pâlnie.

Așa a auzit că tatăl lui nu era de acord să îl lase cu Kathryn.

– E o bătrână încăpățânată, zisese domnul Ross. Uită-te și tu la ea: e surdă de douăzeci de ani și refuză să învețe limbajul semnelor sau cum să citească pe buze. Cum o să aibă grijă de Evan?

– Pe tine te-a îngrijit foarte bine când erai copil, îi răspunsese doamna Ross.

– Asta a fost acum treizeci de ani! protestase domnul Ross.

– Ei bine, nu avem de ales, o auzise Evan pe mama lui spunând. Nu avem cu cine să îl lăsăm. Toți ceilalți sunt plecați în vacanță. Îți dai seama, luna august e cea mai nepotrivită perioadă pentru a fi transferat în Atlanta.

– Scuuuuză-mă, zisese domnul Ross, cu ironie. Bine, bine, am încheiat subiectul. Ai dreptate, dragă, nu avem de ales. La Kathryn îl ducem. O să-l lași pe Evan acolo și apoi iei avionul spre Atlanta.

– O să fie o experiență utilă pentru el, o mai auzise Evan pe mama lui. Trebuie să învețe și el cum să facă față situațiilor dificile. Știi, cu mutatul ăsta în Atlanta... toți prietenii lui vor rămâne aici, nici asta nu o să fie ușor pentru el.

– Bine, am spus bine, zisese domnul Ross pierzându-și răbdarea. Așa rămâne. Evan o să fie bine. Kathryn e un pic ciudată, dar e total inofensivă.

Evan a auzit zgomotul scaunelor împinse pe linoleumul de pe podea și a înțeles că părinții se ridicau de la masă și că discuția lor se încheiase.

Viitorul lui fusese hotărât. S-a furișat pe ușa din față și s-a dus în grădina din spatele casei, ca să se gândească la ce auzise.

S-a sprijinit de trunchiul unui arțar uriaș, unde nu putea fi văzut de cei din casă. Era locul unde se ducea întotdeauna să mediteze. De ce părinții lui nu-l includeau niciodată în discuțiile lor? se întreba Evan. Dacă urmau să-l lase cu o mătușă bătrână pe care n-o mai văzuse niciodată, nu ar fi trebuit să asculte și părerea lui? Toate veștile importante legate de familie le afla doar dacă trăgea cu urechea. Asta nu era deloc în regulă! Evan își aminti cum a smuls apoi o plantă mică din pământ și a lipit-o de trunchiul uriaș al copacului.

Mătușa Kathryn era ciudată. Așa spusese tatăl lui. Era atât de ciudată, încât tatăl lui nu ar fi vrut să-l lase la ea.

Dar nu aveau de ales. Nu aveau nicio alternativă.

„Poate că se vor răzgândi și mă vor lua și pe mine în Atlanta, se gândea Evan. Poate își vor da seama că nu pot să-mi facă așa ceva!”

Acum însă, două săptămâni mai târziu, Evan stătea în fața casei cenușii a mătușii Kathryn, foarte agitat, privind geamantanul maro plin cu lucrurile lui, pe care mama lui îl așezase pe scară, lângă ea.

„Nu am niciun motiv să-mi fie frică, se gândea el. N-o să stau aici decât două săptămâni sau chiar mai puțin.”

– Dar, mamă, dacă mătușa Kathryn e rea? întrebă el deodată.

Cuvintele îi ieșiseră atât de repede, încât nici nu avusese timp să se gândească la ele.

– Hm? Întrebarea a luat-o pe mama lui prin surprindere. Rea? De ce crezi că ar fi rea, Evan?

În timp ce mama s-a întors cu fața spre el ca să-i răspundă, ușa s-a deschis și mătușa Kathryn, o femeie solidă, cu părul surprinzător de negru, a apărut în hol.

Privind dincolo de mama lui, Evan a văzut un cuțit în mâna mătușii. Iar de pe lama cuțitului picura sânge.

2

Trigger și-a ridicat capul și a început să latre, făcând câte un salt înapoi, pe picioarele din spate, cu fiecare lătrat.

Speriată, mama lui Evan s-a împiedicat în timp ce se întorcea să vadă ce se întâmplase și aproape căzu de pe treptele înguste din fața ușii.

Evan privea cu groază cuțitul, fără să spună nimic.

Un zâmbet a apărut pe fața mătușii Kathryn și ea a împins ușa de sticlă cu cealaltă mână. Era cu totul altfel decât își imaginase Evan. Își închipuise o bătrânică mărunță, cu părul alb și cu aspect fragil. Kathryn însă era o femeie înaltă, robustă, cu umeri largi.

Purta o rochie de casă de culoarea piersicii, iar părul ei negru și drept era prins într-o coadă care-i atârna pe spate. Nu era deloc fardată, iar trăsăturile feței ei palide de-abia se distingeau dintre șuvițele de păr negru. Ochii însă ieșeau în evidență: mari, rotunzi și albaștri ca oțelul.

– Tăiam niște carne de vită, spuse ea cu o voce surprinzător de groasă, arătând cuțitul de bucătărie pătat de sânge. Se uită spre Evan. Îți place carnea de vită?

– Ăăă... da, răspunse el într-un târziu, încercând încă să-și revină din șocul produs de mătușa care apăruse cu cuțitul ridicat.

Kathryn ținea ușa deschisă, dar nici Evan, nici mama lui nu dădeau semne că ar vrea să intre.

– E mare, îi spuse Kathryn doamnei Ross. E un băiat mare, nu ca tatăl lui. Pe taică-său îl strigam *Puiu'*, pentru că nu era mai mare decât un pui de găină.

A râs apoi ca de o glumă bună.

Doamna Ross i-a aruncat lui Evan o privire care trăda multă neliniște și i-a ridicat geamantanul.

– Da, e mare, îi răspunse mătușii.

De fapt, Evan era unul dintre cei mai scunzi copii din clasa lui. Și, indiferent cât mânca, tot slab ca o grisină rămânea, după cum spunea tatăl său.

– Nu trebuie să-mi răspunzi, îi spuse Kathryn, dându-se la o parte, ca să-i facă loc doamnei Ross să treacă cu geamantanul. Oricum nu te aud.

Vocea ei era groasă, ca de bărbat, și vorbea clar, spre deosebire de alți oameni surzi care pronunță mai greu cuvintele.

Evan o urmă pe mama lui în hol, cu Trigger lătrând la picioarele lui.

– Nu poți să-l faci să tacă? se răsti mama.

– Nu contează, oricum nu-l aude, răspunse Evan arătând spre mătușa lui, care se îndrepta spre bucătărie să lase cuțitul.

Aceasta s-a întors în câteva secunde, cu ochii ținută la Evan, cu buzele strânse, studiindu-l cu atenție.

– Vasăzică, îți place carnea de vită? întrebă ea din nou.

Evan a clătinat din cap.

– Bine, spuse ea, cu aceeași expresie serioasă pe chip. Tatălui tău întotdeauna îi găteam carne de vită. Dar nu o voia decât plăcintă.

– Ce fel de plăcintă? întrebă Evan, apoi se îmbujoră și-și aminti că ea nu-l putea auzi.

– E băiat bun? Nu face necazuri? o întrebă băbuța pe mama lui Evan.

Aceasta clătină din cap, uitându-se la el.

– Unde să pun geamantanul? întrebă mama.

– Se vede că e băiat bun, spuse Kathryn, întinzând mâna ei mare și apucându-l pe Evan de bărbie, în timp ce îl examina din priviri. Frumos băiat, zise ea, strângându-i bărbia în mână. Îți plac fetele?

Ținându-l încă strâns de bărbie, se aplecă spre el și îl întrebă:

– Ai prietenă?

Fața ei palidă era chiar deasupra lui, atât de aproape, încât Evan îi simțea respirația care avea un miros acru. Băiatul se dădu un pas înapoi și un zâmbet stinger îi apărui pe față.

– Nu, nu tocmai.

– Da! strigă Kathryn direct în urechea lui. Știam eu.

Râdea cu poftă în timp ce își întorcea privirea către mama lui Evan.

– Unde-l pun? întrebă doamna Ross, ridicând geamantanul.

– Așadar, îi plac fetele, repetă Kathryn râzând încă. Mi-am dat seama. La fel ca și tatălui său. Tatălui lui întotdeauna i-au plăcut fetele.